

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 194/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. Alexandra Popraca, bytom N., zastúpeného advokátom JUDr. I. K., Advokátska kancelária, N., ktorou namietal porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 85/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. Alexandra Popraca o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2004 doručená sťažnosť MUDr. Alexandra Popraca, bytom N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. K., Advokátska kancelária, N., ktorou namietal porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 85/00.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3 T 85/00. Zároveň požaduje priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk.

Zo sťažnosti vyplýva, že hoci obžaloba pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona bola voči nemu podaná na okresnom súde ešte 26. júla 2000, okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom až 11. septembra 2003, teda viac ako po troch rokoch. Napokon jeho odvolanie proti rozsudku bolo prejednané Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) 27. apríla 2004, pričom krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a rozhodol o vine a o treste vlastnými výrokmi.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd už judikoval, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Na základe uvedeného sa lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorou sa namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o porušení tohto základného práva dozvedieť. Začiatok zákonnej lehoty je teda v prípade tohto práva vymedzený subjektívne podľa možnosti sťažovateľa dozvedieť sa o jeho porušení. Posúdenie tejto „možnosti“ je vždy individuálne vzhľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Ústavný súd pritom prihliada tak na účel tohto základného práva, ako aj na účel predmetnej zákonnej lehoty.

Keďže sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní na okresnom súde, treba sťažnosť považovať za oneskorene podanú. Prietahy sa na okresnom súde skončili rozsudkom z 11. septembra 2003. Sťažnosť preto bolo potrebné podať v zákonnej lehote počítanej od uvedeného termínu. Keďže sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu až 11. októbra 2004, stalo sa tak dávno po uplynutí zákonnej lehoty.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2004